

enten Ministeren hedder det ene eller det andet, enten det nuværende eller et andet Ministerium sidder paa Tabouetterne. Det kommer mig ikke an paa Personerne, men hvad jeg ønskede, og hvad jeg vilde attraa' og bede om, var, at der sad et Ministerium, som noget bedre forstod Folkets Attraa' og Ønsker, som noget bedre vidste at finde sig i, hvad der efterhaanden giver sig, tilkjende i Befolkningen, og som vi i det Mindste tro, er til deres sande Lær og Bedste. Det var dette, jeg ønskede, at det Ministerium, der skal styre Land og Rige, mere og mere maatte faae Indtryk af, saaledes at det derefter mere og mere maatte lære Folkets sande Attraa' at kjende. Det er ikke de enkelte Miniſtre, jeg ønsker at komme tillids. Et æret Medlem har sagt, at vi, naar vi have døiet Samlingen saa længe, ogsaa kunne døie den en Tid endnu, og at det derfor var bedst, at vi vedtoge Finantsloven. Dette forekommer mig at være en underlig Betragtning. Vi have døiet denne Samling i 5 Måanedes; det er længe nok, og de Resultater, vi have at komme hjem med til vore Velgere, ere kun kummerlige. Det kan gjerne være, at en stor Del af de Herrer ere vante til at sidde her Aar ud og Aar ind, og Intet faae udrettet, men jeg for mit Bedkommende har faaet mere end nok deraf, og efter den Udſigt, der for Diebliffet er til at faae udrettet Noget, ønsker jeg saa hurtigt som muligt at kunne komme hjem. Overgang en større Lov kommer til Behandling, høre vi beständig, at det ikke bliver til Noget med den, og det er i Sandhed, i det Mindste for mig, et trættende Arbejde at sidde her uden at udrette Noget. Jeg ønsker altsaa Finantsloven nægtet, for at jeg hurtigt mulig kan blive stillet lige over for mine Velgere, der da enten kunne fritage mig for mit Over, eller kunne bibringe mig Overbevisningen om, at jeg har handlet i fuld Overensstemmelse med deres Aand og Tanke. — Jeg vil endnu kun tilføie et Par Ord i Anledning af en Bemærkning, der fremkom fra et æret Medlem. Han talte om, at den Side, jeg tilhørte, søgte at understøtte en giftig Agitation. Jeg har flere Gange hørt dette udtale i Sinu og ad Krogveie; jeg har hørt det fremkomme som en sulgende Øft, men jeg har endnu ikke hørt det fremsætte saa offentlig som i Aften. Jeg har, saa vidt det var mig muligt, undersøgt denne Sag, jeg har søgt efter i alle Kroge for at se, om der virkelig var noget Berettiget i den Befylldning, der saaledes henſtaf, men jeg har heldigvis endnu til Dato ikke fundet nogen Raad, der kunde lede til, at man søgte Understøttelse af eller understøttede en giftig Agitation. Jeg tør vel med samme Besvielse, som det ærede Medlem udfastede sin Befylldning, sige, at den Maade, hvorpaa han og hans Meningsfæller gaa frem, maasse er mere velſkiftet til at understøtte hin giftige Agitation, end den Maade, hvorpaa den Side, jeg støtter mig til, gaar frem, og at den Maade, hvorpaa de andre Herrer træde

op, maasse flaber en større og mere udbredt giftig Agitation end den Maade, hvorpaa vi søge at standse den. Det er denne Befylldning, til hvilken jeg har tilladt mig at tilføie nogle Ord, og jeg tror ikke, at disse Ord ville være paa urette Sted.

Masmussen: Jeg tror ikke, at der er Mange, som vilde sige, at de Udtalelser, der ere faldne her i Dag og i Aften, ere meget smigrende for den høie Regjering. Jeg skal hverken udtale mig i nogen behagelig eller ubehagelig Retning, jeg har kun begjæret Ordet for at begrunde min Afstemning, og jeg skal gjøre det meget kort, saameget mere, som Tiden er saa langt fremrykket. Jeg skal da begynde med at sige, at jeg agter at stemme imod Finantslovens Bedtagelse, og det alene af politiske Hensyn. Det er jo en Kjendsgjerning, at hele vor politiske Udvikling saa godt som rent er gaaet istad, idet Lovgivningsarbejdet er saa godt som standset. Alle de Reforme, som Befolkningens Flertal med god Frye har ventet paa, skulde blive gennemførte her i Rigsdagen, og som der her i flere Aar har været arbejdet paa fra Folkpartiets Side, har man ikke nogen Udſigt til at faae gennemførte. Disse Reforme have mødt en bestemt Modstand det ene Aar efter det andet, det ene Gæng efter den anden, saa ofte de ere fremkomne. Dette er en Kjendsgjerning, der ligger for, og jeg tror, at jeg her tør udtale, at denne indoffrørende Holdning ikke mindre har viist sig i Aar, efter at de nye Valg ere foretagne. Man skulde have ventet, at der, efter disse Valg den 20de September ifjor, skulde blive taget et billigt og berettiget Hensyn til de Ønsker og Krav, som Folket har Ret til at stille, men dette er ikke sket. Jeg tror derfor, at jeg vilde svigte den Lillid, som mine Velgere have viist mig, hvis jeg ikke vilde bidrage, hvad jeg kunde til, at denne Stilling kunde blive fjernet. Jeg stemmer altsaa imod Finantsloven, fordi jeg vil bidrage Mit til indenfor Lovens Grændse at frembringe saavidt muligt en Regjering, som vil tage noget mere Hensyn til Folkets Flertals berettigede Ønsker og Krav. Jeg vil ikke sige, som det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) sagde, at han ikke havde noget Ansvar ved at stemme imod Finantsloven, og at han vilde give sit Mandat tilbage til Valgerne. Denne Sag er saa alvorlig og vigtig, at Enhver af os, der afgiver sin Stemme, har sit Ansvar at bære, og vi maa derfor være beredte paa at bære dette Ansvar. Jeg er derfor af den Overbevisning, at ethvert Medlem her i Salen maa være paa det Reie med sig selv om, hvorledes han vil afgive sin Stemme. Hvad enten han stemmer i den ene eller den anden Retning, saa er det hans Overbevisning, at det vil føre til Fædrelandets og Folkets Vel; det er min Mening. Jeg siger imidlertid, at vi maa være forberedte paa hver for sit Bedkommende at